

ричаше у послѣднитѣ положителното, и извънъ България не искаше да види нови творчески общественни сили. Затворенъ въ тая едностранчивось, въпрѣки стихийната сила на своя духъ, Раковски неможеше да разкрие за умътъ на послѣдователитѣ си по-нови перспективи, по-нови хоризонти. Неговитѣ едностранчиви теории държеха умътъ въ единъ омагьосанъ кръгъ отъ патриотически желанія, които най-сетнѣ намѣриха своята гробница на Бузлуджа, заедно съ смъртъта на Хаджи Димитъръ, който сжщо така бѣше миналъ школата на Раковски.

По-интелигентна натура отъ Хаджи Димитъръ, Василь Левски могълъ да възприеме идеитѣ на Ботйова, по-чувствително да понесе тѣхното влияние, отколкото Хаджията, Дѣдо Желю, макаръ Левски да е прѣкаралъ съ Ботйова едва единъ студенъ мѣсець . . . Двамата старопланинци, отраснали при аналогична социална обстановка, въ долината на Гиопца, която познаваше неволята на експлоатацията, се попълнили, така да се каже, единъ другъ. Ботйовъ могълъ да посвѣти Дяконътъ въ своята вѣра да се основе една всемирна комунистическа република, и както се вижда отъ историята на нашитѣ революционни движения, много елементи отъ идеитѣ на Левски за организация и общественно право, ние ще диримъ въ идеитѣ на Христо Ботйовъ. Докждѣ обаче, е стигала тѣхната задушевностъ, която е възможна само между двѣ лица, способни еднакво да мислятъ, може да се види отъ едно Ботйово писмо, което ни запознава покрай друго и съ характера на неговия животъ слѣдъ разпадането на Браилската трупа. „Тие дни, пише Ботйовъ, мисля да държа сказка въ читалището Братска любовъ, но какъ ще да се ява, не зная. При всичкото това критическо положение, азъ пакъ си не губя дързостъта и си неизмѣнявамъ честното слово...“ „Приятельтъ ми Левски, пише Ботйовъ по-нататкъ въ сжщето писмо—, съ когото